

Настанало примирие. Раковски заповѣдалъ, българскитѣ юнаци да задържатъ позицията си, но никой да не минава по-нататкъ отъ окопа. Това било строга заповѣдъ. Въ това време въ преднитѣ редове достигналъ младиятъ и даровитъ писателъ Василь Друмева. Той не чулъ или забравилъ заповѣдта на Раковски и миналъ забранения окопъ. Раковски, като се научилъ за това, веднага повикалъ Друмева и му казалъ, че го осжда на смъртъ за непослушность.

Стефанъ Караджа, Хаджи Димитъръ и Василь Левски веднага отишли при Раковски и му показали да отмѣни присждата си къмъ Друмева. Младитѣ борци не могли да разбератъ, че за такава дребна грѣшка може да се осжди човѣкъ на смъртъ.

Раковски отговорилъ: „Въ военно време този, който не изпълнява заповѣдъ, трѣбва да умре“. И веднага заповѣдалъ на своитѣ тѣлохранители да приготвятъ пушкитѣ си за стрелба къмъ Друмева. Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа се хвърлили предъ Друмева и казали на Раковски: „Насъ застреляй!“ Раковски се сепналъ и отмѣнилъ присждата.

Така нашитѣ славни момци и млади войводи спасили Василь Друмева, който сетне даде много книжовни и други трудове на България.

Панайотъ Хитовъ тръгналъ за България съ своя чета. Неговъ знаменосецъ билъ Василь Левски. Хаджи Димитъръ отишълъ съ Раковски въ Букурещъ.

Бузлуджа.

Дошла 1868 година. Нашитѣ четци знаятъ отъ 2-ра книжка на „Вѣнецъ“, че Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа минали Дунава съ голѣма и добре облѣчена дружина. Въ битката съ турцитѣ въ Кѣнлж-дере билъ раненъ Стефанъ, а Хаджи Димитъръ извелъ дружината чакъ на Габровския балканъ въ красивата мѣстность Бузлуджа (леденъ изворъ). Въ тази минута грамадна